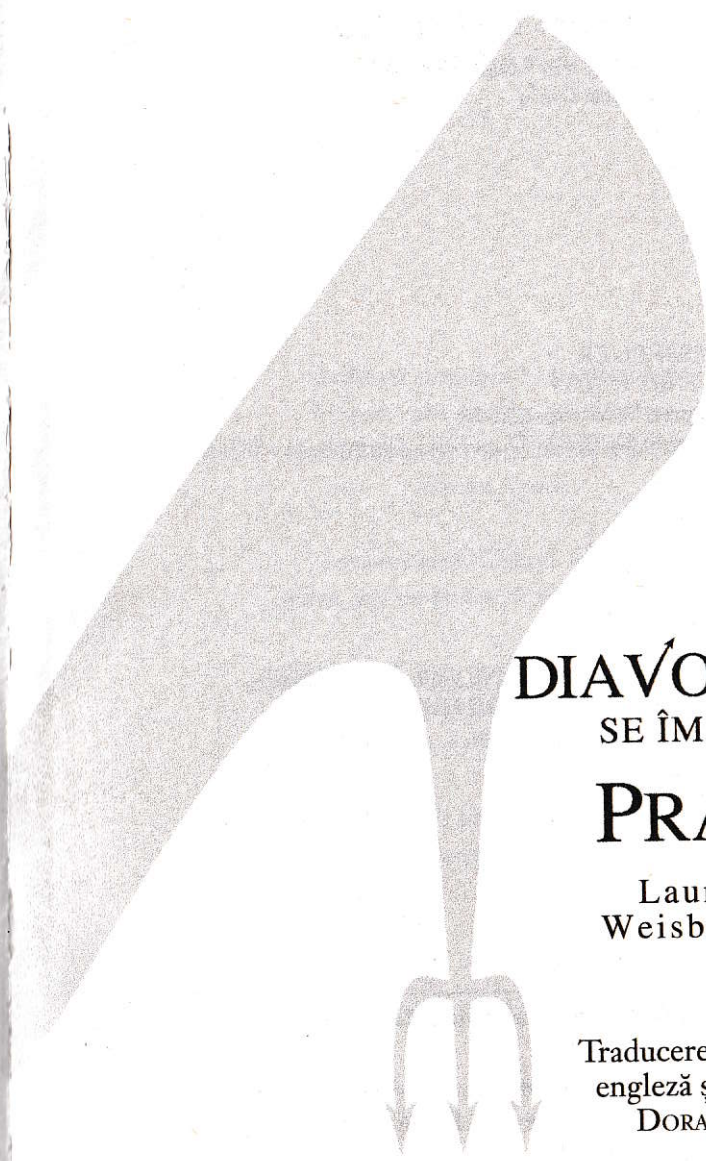

LBRIIS | We know
books
Coordonator Leda Bazaar:
SHAUKI AL-GAREEB

**DIAVOLUL
SE ÎMBRACĂ
DE LA
PRADA**

Lauren
Weisberger

Traducere din limba
engleză și note de
DORA FEJES

LEDA BAZAAR

NICI NU SE FĂCUSE BINE VERDE SEMAFORUL DE LA INTERSECȚIA dintre 17th Street și Broadway, că o armată de taximetriști cu complexe de superioritate a și vâjâit pe lângă cutiuța de tînichia pe care mă chinuiam să o manevrez pe străzile orașului. *Ambreiaj, accelerație, schimbător de viteze* (de la pe liber în viteza întâi? Sau de la viteza întâi într-a doua?), *din nou ambreiaj*, îmi repetam întruna, dar îngânarea acestei mantre mi-a oferit prea puțină încurajare și încă și mai puțin habar încotro mă îndrept în nebunia traficului de la ora prânzului. Mașinuța s-a oprit brusc de două ori, după care a țâșnit drept în intersecție. Am simțit că-mi stă inima. Fără niciun avertisment, viteza s-a stabilizat, după care a început să crească ușor. Apoi mai mult. Mi-am plecat privirea ca să mă conving că eram doar în viteza a doua, dar, când mi-am ridicat-o, am zărit bara din spate a unui taxi la o apropiere atât de amenințătoare de bara mea din față, încât nu mi-a rămas altceva de făcut de făcut decât să calc pedala de frână cu o așa forță, încât mi s-a rupt tocul de la pantof. La dracu"! Încă o pereche de pantofi de 700 de dolari sacrificată pe altarul totalei mele lipse de autocontrol în situații de criză, și era deja al treilea dezastru pe luna în curs. M-am simțit aproape ușurată când motorul s-a oprit din nou (evident, uitasem să apăs pe ambreiaj când călcasem frâna ca să-mi salvez viața). Aveam la dispoziție câteva secunde – câteva secunde liniștite pentru cineva în stare să ignore privirile furioase și diversele variațiuni ale expresiei „mama mă-tii” care îmi erau

adresate din toate părțile – pentru a-mi scoate pantofii marca Manolo din picioare și a-i azvârli pe scaunul de alături. Nu-mi puteam șterge mâinile umezite de transpirație de altceva decât de pantalonii din piele de căprioară marca Gucci, care-mi erau atât de strâmți, încât șoldurile și pulpele începuseră să-mi pulseze de cum terminasem de încheiat ultimul nasture. Degetele au lăsat dungii umede pe pielea de căprioară care îmi acoperea pulpele deja amorțite. Tentativa de a conduce o decapotabilă cu schimbător de viteze, în valoare de 84 000 de dolari, pe străzile din centrul orașului, înțesate la ora prânzului cu obstacole de tot felul, făcea foarte necesară fumarea unei țigări.

— Mișcă dracu' de-aici, cucoană! a zbierat un șofer măsliniu, al cărui păr de pe piept amenința să răzbată prin țesătura tricoului. Unde mă-ta te crezi? La o nenorocită de școală de șoferi? Dă-te naibii la o parte!

Am ridicat o mână tremurândă ca să-i fac un semn obscen cu degetul, după care mi-am îndreptat atenția spre o treabă mult mai importantă: cum să fac să-mi intre nicotina în sânge cât mai rapid. Mâinile îmi erau din nou umede de transpirație, dovadă stând chibriturile care îmi tot scăpau printre degete și cădeau pe podea. Semaforul s-a făcut verde exact în clipa în care reușisem să-mi aprind țigara, așa că acum eram nevoită să o las așa, spânzurată între buze, în timp ce mă chinuiam cu jocul complicat al incantației *ambreiuj, accelerație, schimbător de viteze* (de la pe liber în viteza întâi? Sau de la viteza întâi într-a doua?), *din nou ambreiuj*, iar din gură îmi ieșea fum la fiecare respirație. Abia trei intersecții mai încolo am hotărât că mașina rulează constant și suficient de normal ca să-mi pot scoate țigara din gură, dar era deja prea târziu: cilindrul lunguiet de scrum s-a îndreptat direct spre pata umedă de transpirație de pe pantaloni. Splendid! Dar, înainte de a calcula că, punând la socoteală și pantofii Manolo, făcusem praf articole de îmbrăcăminte în valoare de 3 100 de dolari în mai puțin de trei minute, mobilul a urlat să-mi spargă timpanele. Și, de parcă în acel moment viața mea nu era și așa destul

de amărâtă, ecranul telefonului mi-a confirmat temerile cele mai negre: era chiar Ea. Miranda Priestly. Șefa mea!

— Ahn-dre-ah! Ahn-dre-ah! Mă auzi, Ahn-dre-ah? a ciripit ea în secunda în care am deschis mobilul Motorola – o realizare deloc de neglijat, ținând cont de faptul că ambele mâini și ambele picioare (goale) aveau deja fiecare ocupația proprie.

Am proptit telefonul între ureche și umăr și am aruncat țigara pe geam, reușind să evit în ultimul moment un curier pe bicicletă. Băiatul a urlat un foarte original „Du-te-n mă-ta!” înainte de a țâșni mai departe.

— Da, Miranda. Bună, te aud perfect!

— Ahn-dre-ah, unde e mașina mea? Ai lăsat-o la garaj?

Din fericire, semaforul s-a făcut tocmai atunci roșu și se părea că avea să dureze mult. Mașina s-a oprit brusc, fără a izbi ceva sau pe cineva, iar mie mi-a scăpat un oftat de ușurare.

— Sunt chiar acum în mașină, Miranda, ajung în câteva minute la garaj.

Presupuneam că e de bună seamă îngrijorată cu privire la starea de fapt, așa că am asigurat-o că nu e nicio problemă și că aveam să ajungem – și eu, și mașina – cât de curând în perfectă stare.

— Mă rog, m-a întrerupt ea nepoliticos. Vreau să o iei pe Madelaine și să o lași la apartament înainte de a te întoarce la birou.

Clic. Și a venit tonul. M-am holbat câteva secunde la telefon înainte de a-mi da seama că îmi închisese în nas, închipuindu-și că îmi dăduse toate amănunțele de care aveam nevoie. Madelaine. Cine dracu' era Madelaine? Și unde se afla ea în clipa de față? Știa oare că urma să vin să o iau? De ce trebuia dusă respectiva la apartamentul Mirandei? Și, ținând cont de faptul că Miranda dispunea de serviciile unui șofer propriu, ale unei femei de serviciu și ale unei dădace, de ce, Doamne iartă-mă, trebuia să fac eu treaba asta?

Mi-am amintit că e ilegal să vorbești la mobil în timp ce conduci mașina în New York și m-am gândit că ultimul lucru de care aveam nevoie în clipa de față era o altercație cu poliția,

așa că am tras pe dreapta și am pus avariile. *Inspiră, expiră!* mă autoinstruiam și, spre cinstea mea, mi-am adus aminte chiar și să trag frâna de mână înainte de a ridica piciorul de pe pedala de frână. Trecuseră mulți ani de când nu mai condusesem o mașină cu schimbător de viteze – cinci ani, ca să fiu sinceră, de când un fost prieten din liceu îmi dăduse câteva lecții sortite însă eșecului, lucru de care totuși Miranda nu ținuse cont câtuși de puțin atunci când mă chemase în biroul ei, cu o oră și jumătate în urmă.

„Ahn-dre-ah, mașina mea trebuie luată de acolo și dusă la garaj. Ocupă-te imediat de asta, pentru că o să avem nevoie de ea diseară ca să mergem în Hamptons! Asta e tot.”

Rămăsesem acolo, pironită pe covor în fața imensului ei birou, dar ea uitase deja de prezența mea. Sau cel puțin așa îmi închipuisem.

„Asta e tot, Ahn-dre-ah. Treci imediat la treabă!” adăugase, tot fără să-și ridice privirea.

„*Ăă, da, sigur, Miranda!* îmi spusese în vreme ce mă îndepărtam, cu gândul deja la primul pas în îndeplinirea acestei misiuni, în cursul căreia aveau desigur să fie un milion de capcane ascunse. Iar primul pas era, cu siguranță, să aflu unde era acel „acolo” de unde trebuia ridicată mașina. Era foarte probabil să se afle la un atelier de reparații, iar acesta putea fi oricare dintre milioanele de ateliere de reparații din cele cinci cartiere ale orașului. Sau poate i-o împrumutase vreunei prietene și acum se afla într-un foarte scump atelier de reparații de pe Park Avenue. Și, firește, mai exista probabilitatea ca ea să se fi referit la o mașină nouă, de o marcă necunoscută, pe care tocmai o cumpărase, dar care nu fusese încă adusă acasă de la dealer (nu se știe care). Aveam mult de muncă.

Începusem prin a o suna pe dădaca Mirandei, dar nu dădusem decât de vocea robotului. Femeia de serviciu fusese următoarea pe listă și, ca niciodată, se dovedise de mare ajutor. Mai exact, fusese în măsură să mă înștiințeze că mașina nu era chiar nouă de tot, că era, de fapt, o „decapotabilă sport vernil britanică” și că, de regulă, era dusă la un atelier de reparații aflat nu departe de

apartamentul Mirandei, dar habar n-avea ce marcă e sau unde se afla în momentul acela. Urmase asistenta soțului Mirandei, care mă informase că, din câte știa ea, cei doi aveau o mașină neagră ultimul model, marca Lincoln Navigator, și un soi de Porsche verde. Ura! Primul meu indiciu. Un telefon rapid la un atelier de reparații Porsche de pe Eleventh Avenue fusese suficient pentru a afla că, într-adevăr, tocmai terminaseră de dat un strat de vopsea și de instalat un nou casetofon la o mașină Cabriolet Carrera 4 de culoare verde pentru o anume doamnă Miranda Priestly. Evrica!

Comandasem o mașină de serviciu care să mă ducă până la atelier, unde înmănasem un bilețel pe care falsificasem semnătura Mirandei și care conținea instrucțiunea de a mi se preda mie mașina. Nimănui nu părea să-i pese că nu aveam niciun fel de legătură de rudenie cu femeia asta sau că o străină dăduse buzna peste ei și le ceruse să i se predea mașina altcuiva. Îmi azvârliseră cheile și nu făcuseră decât să râdă atunci când îi rugasem să o scoată din atelier, pentru că nu eram prea sigură că pot da în marșarier o mașină cu schimbător de viteze manual. Îmi luase apoi o jumătate de oră ca să trec de zece intersecții fără să fi găsit vreun loc bun de virat ca s-o apuc spre nord, spre locul de parcare din apropierea apartamentului Mirandei de care pomenise femeia de serviciu. Șansele de a ajunge la intersecția dintre 76th Street și Fifth Avenue fără să lovesc mașina, propria-mi persoană, vreun biciclist, pieton sau alt vehicul erau, practic, nule, iar recent încheiata discuție telefonică nu mă ajutase defel să mă calmez, ba dimpotrivă.

M-am pus din nou pe dat telefoane, iar de data asta dădaca a răspuns de la primul apel.

— Bună, Cara, eu sunt!

— Bună, ce mai faci? Ești cumva în trafic? Abia te aud.

— Mda, cam așa ceva. A trebuit să ridic mașina Mirandei de la reparat. Din păcate însă, nu mă prea pricep să conduc mașini cu schimbător de viteze. Miranda m-a sunat adineauri din nou, și acum vrea să iau pe o anume Madelaine și să o las la apartamentul ei. Cine naiba e Madelaine și cam pe unde s-ar putea afla?

Cara a izbucnit în râs și am avut impresia că a tot râs vreo 10 minute înainte de a-mi răspunde:

— Madelaine e cățelușa lor, un pui de bulldog francez, și e la veterinar. A fost sterilizată. Eu trebuia să o iau de acolo, dar Miranda m-a sunat și mi-a zis să le iau pe gemene de la școală mai devreme ca să plece împreună în Hamptons.

— Tu glumești? Vrei să spui că trebuie să iau un afurisit de *câine* cu o mașină Porsche? Fără să fac un accident? *Niciodată!*

— E la East Side Animal Hospital, pe 52nd Street, între First și Second Avenue. Îmi pare rău, Andy, trebuie să plec chiar acum să le iau pe fete de la școală, dar sună-mă dacă pot să te ajut cu ceva, bine?

Efortul de a manevra monstrul acela verde prin partea de nord a orașului m-a scătuit de ultimele rezerve de concentrare, așa că, atunci când am ajuns la Second Avenue, stresul începuse să îmi topească trupul ca pe o lumânare. *Lucrurile nu pot ajunge mai rău decât acum*, mi-am zis în timp ce un alt taxi a oprit la cinci milimetri de bara din spate a mașinii. Cea mai mică julitură pe mașina asta și-mi pierdeam locul de muncă – asta era mai mult decât clar –, dar puteam să îmi pierd și viața dacă nu eram cu băgare de seamă. Dat fiind că, evident, un loc de parcare, legal sau de alt fel, nu era de găsit în miez de zi, am sunat la clinica veterinară și i-am rugat să mi-o aducă cineva pe Madelaine. O femeie cu înfățișare binevoitoare a ieșit din clădire câteva minute mai târziu (după ce tocmai încheiasem o nouă convorbire cu Miranda, care de data asta m-a întrebat de ce nu mă întorsesem încă la birou) și mi-a adus o cățelușă care se smiorcăia și scheuna. Femeia mi-a arătat burta plină de cusături a lui Madelaine și mi-a spus să conduc cu mare, mare atenție, pentru că „animalul se resimte după operație”. Sigur că da, cucoană! O să conduc cu mare atenție, dar aveam să fac asta numai pentru a-mi salva jobul și, posibil, propria viață, iar dacă animalul profita de pe urma acestui fapt, cu atât mai bine.

Cu Madelaine ghemuită pe scaunul din față, mi-am aprins încă o țigară și mi-am frecat picioarele goale, congelate, pentru ca

degetele să poată începe din nou să apese pedalele. *Ambreiaj, accelerație, schimbător de viteze*, am repetat în timp ce mă străduiam să ignor urletele jalnice ale cățelușei care se auzea ori de câte ori acceleraam. Când plângea, când scheuna, când se fonfăia. Când am ajuns la apartamentul Mirandei, bietul animal era aproape isteric. Am încercat să-l liniștesc, dar înțelegea probabil că nu sunt întru totul sinceră, și-apoi, nici nu aveam vreo mână liberă cu care să-l mângâi. Deci, de-asta studiasem și analizasem cărți, piese de teatru, povestiri și poezii timp de patru ani la facultate: ca să am șansa de a liniști un bulldog cu mutră de liliac, străduindu-mă în același timp să nu distrug mașina extrem de scumpă a altcuiva. Superbă viață! Exact cum mi-o visasem.

Am reușit să las mașina la garajul Mirandei și câinele în brațele portarului fără vreun incident neplăcut, dar mâinile încă îmi tremurau atunci când m-am urcat în mașina de serviciu, cu șofer, care mă urmase prin tot orașul. Șoferul mi-a aruncat o privire plină de compasiune și a făcut o remarcă înțelegătoare cu privire la dificultatea de a conduce o mașină cu schimbător de viteze, dar mie nu prea-mi ardea de conversație.

— Mergem înapoi la sediul Elias-Clark! am zis și am oftat prelung, iar șoferul a pornit-o spre sud, pe Park Avenue.

Dat fiind că făceam zilnic ruta cu pricina – uneori chiar de două ori pe zi –, știam că dispun de exact opt minute ca să îmi recapăt stăpânirea de sine și să găsesc eventual și un mod de a ascunde petele de transpirație și scrum care se imprimaseră deja definitiv în taiorul Gucci. Cât despre pantofi, aceia erau distruși în ultimul hal, afară doar de cazul în care puteau fi reparați de regimentul de pantofari pe care *Runway* îi avea pregătit tocmai pentru asemenea situații de criză. Am ajuns în doar șase minute și jumătate, așa că n-am avut încotro și m-am bălăbănit ca o girafă detracată, încălțată cum eram într-un pantof cu talpă plată și celălalt cu toc de șase centimetri. Un scurt popas la Debara, unde am găsit o pereche nouă-nouță de cizmulite maro marca Jimmy Choo până la genunchi, care se potriveau perfect cu fusta

din piele pe care am înșfăcat-o, iar pantalonii din piele de căprioară au aterizat în coșul cu rufe murdare (prețul curățătoriei chimice era de minimum 75 de dolari pe articol de îmbrăcăminte). Singura oprire care îmi rămăsese de făcut era la Cabina de Machiaj, unde una dintre lucrătoare a aruncat o singură privire asupra machiajului meu brăzdat de transpirație și s-a apucat imediat să mi-l refacă, utilizând un camion întreg de cosmetice.

Nu-i rău deloc, mi-am zis, aruncând o privire în una dintre omniprezentele oglinzi înalte de doi metri. Nici prin minte nu-ți putea trece că, în urmă cu numai câteva minute, bâjbâiam bezmetică prin trafic, în mare primejdie de a mă sinucide și de a-i omorî în drum și pe toți cei din jur. Am intrat plină de încredere în biroul asistentelor, aflat în imediata apropiere a biroului Mirandei, și m-am așezat în tăcere, în speranța că urma să am parte de câteva minute de liniște înainte ca șefa mea să revină din pauza de prânz.

— Ahn-dre-ah! m-a chemat însă din biroul cu mobilă austeră și atmosferă voit rece. Unde e mașina mea și unde mi-e cățelușă?

Am sărit de pe scaun și am alergat cât de repede poți alerga pe un covor gros cu pantofi cu tocuri de opt centimetri, apoi m-am oprit în fața biroului ei.

— Am lăsat mașina în grija paznicului de la garaj, iar pe Madelaine în grija portarului tău, Miranda, am răspuns, mândră că reușisem să îndeplinesc ambele misiuni fără a face praf mașina, animalul sau propria persoană.

— Și de ce ai făcut una ca asta? a mârâit ea și și-a ridicat privirea, pentru prima dată de când intrasem în birou, de pe revista *Women's Wear Daily*. Ți-am cerut foarte clar să le aduci pe amândouă la birou, pentru că fetele vor ajunge aici dintr-un moment în altul și trebuie să plecăm.

— Aăă, păi, de fapt, am avut impresia că voiai să le duc...

— Destul! Amănuntele incompetenței tale profesionale mă interesează prea puțin. Hai, du-te și adu mașina și pe Madelaine aici! Va trebui să fim toate gata de plecare în 15 minute. Ai înțelese?

Poftim, 15 minute? Femeia asta halucina? Îmi lua un minut, două numai ca să ajung la parter, alte șase sau opt ca să ajung la apartamentul ei, apoi alte vreo trei ore ca să o găsesc pe Madelaine prin apartamentul ei cu 18 camere, să manevrez schimbătorul de viteze ca să scot mașina din parcare și să-mi croiesc drum prin cele vreo 20 de intersecții înapoi la birou.

— Bineînțeles, Miranda, 15 minute!

Am început să tremur din nou când am ieșit din biroul ei și m-am întrebat dacă e posibil ca inima mea să cedeze pur și simplu și să fac infarct la înaintata vârstă de 23 de ani. Prima țigară pe care am aprins-o a aterizat direct pe botul noilor mele cizme Jimmy și, în loc să se rostogolească pe pardoseală, a rămas acolo timp suficient cât să facă o gaură frumoasă și rotundă. *Splendid!* am bombănit. *De-a dreptul și al dracului de splendid!* Suma totală a bunurilor pe care le distrusesem pe ziua de azi ajunsese la cifra rotundă de patru miare – un nou record personal. *Poate o să moară înainte de mă întoarce la birou*, m-am gândit, socotind că e momentul cel mai potrivit pentru optimism. *Poate, cine știe, poate chiar o să se îndoie de mijloc din cauza vreunui aliment rar și exotic pe care l-a îngurgitat și o să fim cu toții salvați de valul de nefericire pe care îl emană persoana ei*. Am tras adânc un ultim fum în piept înainte de a stinge țigara și m-am îndemnat să gândesc rațional. *Nu vrei să moară*, mi-am zis și mi-am întins picioarele pe bancheta din spate a mașinii. *Pentru că, dacă moare, pierzi orice speranță de-a omorî cu mâna ta. Și ar fi păcat!*

NU ȘTIAM NIMIC ATUNCI CÂND M-AM DUS LA PRIMUL meu interviu pentru un loc de muncă și am pășit în superfaimosul lift al clădirii ce găzduia firma Elias-Clark, distribuitoare a tot ce se poate chema *en vogue*. Nici prin cap nu-mi trecea că toți ziaristii publicațiilor de scandal, toți oamenii de vază și directorii celor mai reputeate ziare din oraș făcuseră o adevărată obsesie pentru pasagerii cu machiaj, trup și vestimentație perfecte ai acestui elegant ascensor rapid. Nu văzusem în viața mea femei cu păr de un blond atât de strălucitor și nu știam că toate nuanțele acelea de vopsea, create de faimoși coloriști, costau șase miare pe an, și nici că ceilalți din branșă puteau ghici pe loc la ce casă de modă fusese respectiva persoană după o singură privire aruncată produsului finit. Nici când privirea mea nu poposise asupra unor bărbați așa de arătoși. Erau cu toții într-o formă fizică perfectă – nu prea musculoși, că doar „*așa ceva* nu e deloc sexy”–, iar puloverele pe gât bine mulate pe trup și pantaloni strâmți din piele scoteau la iveală o viață întreagă de vizite la sălile de sport. Poșete și pantofi pe care nu îi văzusem niciodată purtați de oameni adevărați țipau de la o poștă *Prada! Armani! Versace!* din toate direcțiile. Auzisem de la prietenul unui prieten – adjunctul redactorului-șef de la revista *Chic* – că din când în când produsele își întâlneau producătorii chiar în acest lift – întâlniri pline de emoție, la care Miuccia, Giorgio sau Donatella își puteau admira din nou pantofii cu toc cui din vara lui 2002 sau poșetele în

formă de lacrimă din colecția de primăvară. Știam doar că, pentru mine, lucrurile erau pe cale să se schimbe – atâta că nu eram prea sigură că schimbarea era spre mai bine.

Îmi trăisem primii 23 de ani din viață ca o vrednică reprezentantă a Americii provinciale. Întreaga mea existență fusese clișeul perfect. Crescusem în Avon, Connecticut, ceea ce înseamnă că în liceu practicasem diverse sporturi, luasem parte la întruniri de tineret și „ceaiuri dansante” în reședințe frumoase stil ranch, atunci când părinții respectivului coleg erau plecați de acasă. Purtasem pantaloni de trening la școală, jeansi la petrecerile de sâmbătă seara și bluze cu mâneci bufante la petrecerile dansante mai elegante. Iar facultatea! Ei bine, aceea fusese o lume de-a dreptul sofisticată în comparație cu liceul. Facultatea Brown oferea nenumărate tipuri de activități, cursuri și grupuri speciale de studiu pentru orice gen imaginabil de personalitate – artistică, exotica sau din domeniul informaticii. Orice activitate m-ar fi atras, de ordin intelectual sau artistic, oricât ar fi fost ea de ezoterică sau neobișnuită, își avea locul ei la Brown. Vestimentația de mare clasă era poate singura excepție de la acest fapt bine-cunoscut. Cei patru ani petrecuți bântuind prin orașelul Providence în pulovere de lână și bocanci, adâncită în studiul impresionismului francez și în compunerea unor interminabile eseuri pentru orele de literatură engleză, nu mă pregătiseră în niciun mod cu puțință pentru primul meu loc de muncă postuniversitar.

Reușisem să amân acel moment cât putusem. După absolvire, adunasem ceva bani și, timp de trei luni, pornisem într-o călătorie solitară. Călătorisem o lună prin Europa cu trenul, petrecusem mai mult timp pe plajă decât prin muzee și reușisem să nu țin legătura cu nimeni de acasă, în afară de Alex, care îmi era iubit de vreo trei ani. Acesta își dăduse seama, după vreo cinci săptămâni, că aveam să încep să mă simt singură și, dat fiind că tocmai își terminase cursul de pregătire pentru meseria de profesor și avea ceva timp liber înainte de a-și începe, în septembrie, serviciul, apăruse pe neașteptate la Amsterdam. Eu vizitasem deja aproape toată Europa, iar el fusese acolo în vara precedentă, așa că, la

finele unei după-amiezi petrecute într-o stare de relativă trezie într-o cafenea, hotărâserăm să ne cheltuim amândoi cecurile de călătorie și cumpăraserăm bilete doar dus pentru Bangkok.

Străbătuserăm mare parte din Asia de Sud-Est, cheltuiserăm mai puțin de 10 dolari pe zi și discutaserăm întruna despre viitor. El era nerăbdător să înceapă să predea engleza la una din școlile pentru copiii săraci din oraș, încântat de ideea că avea să modeleze minți tinere și să-i îndrume pe cei mai lipsiți de mijloace și neglijaiți copii, într-un fel de care numai Alex era în stare. Țelul vieții mele nu era nici pe departe atât de înălțător: eu eram hotărâtă să gădesc ceva de lucru în redacția unei reviste. Deși știam că era destul de puțin probabil să fiu angajată imediat după terminarea facultății la *The New Yorker*, eram totuși inflexibilă în decizia mea de a scrie articole la această revistă înainte de cea de-a cincea întâlnire de la terminarea facultății. Era singurul lucru pe care doream să îl fac; era unicul loc în care doream să lucrez. Cumpărasem pe vremuri un număr al revistei, după ce îi auzisem pe ai mei discutând despre un articol pe care tocmai îl citiseră, iar mama spusese: „Ce bine scris e – nu mai scrie nimeni așa ceva”, iar tata se declarase de acord: „Fără îndoială, e singura revistă scrisă ca lumea în ziua de azi.” Îmi plăcuse la nebunie. Îmi plăcuseră la nebunie articolele incisive și benzile desenate pline de ingeniozitate, ca și simțământul că făceam parte dintr-un soi de club special, accesibil doar unei elite a cititorilor. Iar în cei șapte ani care trecuseră de atunci citisem fiecare număr și cunoșteam pe dinafară fiecare departament, fiecare redactor, fiecare condeier.

Alex și cu mine discutam despre modul în care urma să ne imbarcăm amândoi în noua etapă a vieții noastre și cât eram de norocoși că urma să o facem împreună. Nu ne grăbeam însă deloc să ne întoarcem acasă, simțind parcă faptul că asta avea să fie ultima perioadă de calm dinaintea nebuliei, așa că ne prelungiserăm prostește vizele la Delhi, ca să ne mai bucurăm de câteva săptămâni de hălăduieli prin peisajul exotic al Indiei.

Ei bine, nimic nu retează mai drastic ideile romantice decât dizenteria amibică. Rezistaserăm timp de o săptămână într-un motel

indian soios, dar îl implorasem pe Alex să nu mă lase nici moartă în infernul acela. Patru zile mai târziu aterizam pe aeroportul din Newark, iar îngrijorata mea mamă mă îndesase posesiv pe banca din spate a mașinii și bombănise tot drumul până acasă. Într-un anume fel, asta e visul oricărei mame evreice: să aibă un motiv serios să alerge de la un doctor la altul ca să se asigure că toți nenorociții de paraziți au părăsit-o definitiv pe fetița ei. Durase patru săptămâni până mă simțisem din nou ca un om și alte două ca să-mi dau seama că ideea de a continua să locuiesc acasă era insuportabilă. Mama și tata sunt niște tipi grozavi, dar faptul că eram întrebată unde plec ori de câte ori ieșeam pe ușă – sau unde fusem ori de câte ori mă întorceam – începuse foarte rapid să mă calce pe nervi. O sunasem pe Lily și o întrebaseram dacă pot veni să zac o vreme pe canapeaua din garsoniera ei minusculă, situată în cartierul Harlem. Din bunătațea inimii, mă primise.

M-am trezit în garsoniera aceea mititică din Harlem scăldată în sudoare. Capul îmi plesnea, stomacul mi-era ca pe jar, fiecare nerv din corp se zbătea – și se zbătea de o manieră *deloc* sexy. *Ab, m-am îmbolnăvit din nou!* mi-am zis îngrozită. Paraziții își croiseră din nou drum în trupul meu și eram sortită veșnicei suferințe! Dar dacă era ceva mai rău? Poate contactasem cu întârzire o formă rară de friguri tropicale contagioase? Sau malarie? Poate chiar ucigătorul virus Ebola? Am zăcut așa, în tăcere, încercând să mă obișnuiesc cu ideea iminentului meu deces, când seara precedentă a început să-mi revină în minte în scurte secvențe. Un bar înecat în fum undeva, în East Village. Ceva care se chema *jazz fusion music*. O băutură trandafirică într-un pahar pentru Martini – o, ce greață îmi e, și ce n-aș da să înceteze! Prieteni care vin la mine să-mi ureze bun-venit acasă. Un toast, o înghițitură, alt toast. O, slavă Domnului – nu era o formă rară de febră hemoragică, doar o banală mahmureală. Nu-mi trecuse prin minte că nu mai pot să beau ca înainte după ce slăbisem nouă kilograme din cauza dizenteriei. La o adică, 1,78 metri înălțime și 52 de kilograme nu reprezentau o garanție pentru rezistență